

РЕШЕНИЕ

№ 482

гр. София, 23.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Теодора Георгиева**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12292** по описа за **2019** година докладвано от съдия Теодора Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес [населено място], [улица], чрез старши юрк. М. Б. срещу Решение № 219252 от 17.09.2019 г. по НАХД № 9581/2019 г. по описа на СРС, НК, 99-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 42-0001777/24.07.2018 г. на Началник областен отдел „Автомобилна администрация“, с което на касатора е наложено административно наказание – “имуществена санкция” в размер на 200 лева на основание чл.105, ал.1 от Закона за автомобилните превози за нарушение на чл. 76, ал. 7, т. 3, б. „а“ от Наредба № 33 от 03.11.1999г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България.

В касационна жалба се твърди, че решението е незаконосъобразно. Изложени са доводи, че в АУАН липсва описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, не са уточнени лицата претърпели имуществени вреди. Сочи, че СРС е следвало да приложи института за маловажност по чл. 28 от ЗАНН. Касаторът моли за отмяна на решението, а с него и на процесното НП.

В съдебното заседание, касаторът се представлява от старши юрк. А., която поддържа касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба - Областен отдел „Автомобилна администрация“,

не изпраща представител и не взима становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество, касационната жалба се явява неоснователна.

На 13.04.2018 г. служители на Областен отдел „Автомобилна администрация”, сред които и свидетелят А. Н., извършили проверка на превозвача [фирма], който притежавал Лиценз № 06302 за извършване на вътрешни товарни превози. При проверката било установено, че превозвачът не е подал документи за доказване на финансова стабилност в определения десетдневен срок от заверката на годишния финансов отчет, който бил заверен на 30.03.2018 г. Срокът бил до 10.04.2018 г. включително, а документите били представени със закъснение на 13.04.2018 г.

Срещу превозвача бил съставен АУАН № 251007 от 13.04.2018 г. за нарушение на чл. 76, ал. 7, т. 3, б. „а“ от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел, след което бил предявен на представляващ нарушителя, който го подписал без възражения.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са мотивите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 от ЗАНН реквизити. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 от ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законовата разпоредба, която е нарушена - чл. 76, ал. 7, т. 3, б. „а“ от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България.

Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото въз основа на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52-58 от ЗАНН.

Разпоредбата на чл. 76, ал.7, т.3 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. сочи, че всяка година в 30- дневен срок от съставянето на годишния финансов отчет на превозвача, заверен от регистриран одитор, за последния отчетен период, лицата по чл.2, ал.1 от Наредбата (в случая юридическото лице притежаващо лиценз за извършване на обществен превоз на товари на територията на Република България) доказват финансова стабилност. Съгласно чл.76, ал.8 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. финансовата стабилност се доказва чрез представяне на справка по образец с приложения към нея: годишен финансов отчет, заверен от регистриран одитор; банкова гаранция, договор за застраховака и удостоверение за липса на задължения по чл. 87, ал. 6 от ДОПК.

В настоящия случай е безспорно, че [фирма] притежава лиценз № 06302 за извършване на обществен превоз на товари на територията на Република България. Следователно, дружеството е задължено да доказва финансовата си стабилност всяка година, като представи справка за това, заедно с документите по чл. 76, ал. 8 от

Наредба № 33 от 03.11.1999 г. По делото е безспорно установено, че дружеството не е изпълнило задължението, което има по чл. 76, ал. 7, т.3 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. в срок до 10.04.2018 г., тъй като ГФО е бил заверен от регистриран одитор на 30.03.2018 г., а го е сторил на 13.04.2018 г. /3 дни закъснение/. Следователно административно - наказателната му отговорност по чл.105, ал.1 от ЗАвП е законосъобразно ангажирана.

Настоящата съдебна инстанция счита, че правилно СРС не е намерил основания за прилагането чл.28 от ЗАНН, тъй като дружество – превозвач, е било информирано за краткия срок за изпълнение на задължението и е следвало така да организира дейността си, че да не позволява нарушаването му. Липсата на вредни последици може да бъде отчетена като смекчаващо отговорността обстоятелство, но не е основание за квалифициране на нарушението като маловажно, тъй като то е формално и за осъществяването му не е необходимо да е настъпил някакъв вредоносен резултат. С оглед на това, съдът приема, че в случая не са налице основания за прилагане на чл.28 от ЗАНН и квалифициране на нарушението като маловажно, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и неоснователността на касационната жалба, претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, не следва да бъде уважена.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 219252 от 17.09.2019 г. постановено по НАХД № 9581/2019 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 99-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.